

NADINE SWAGERMAN

**EEN VAN
ONS
GAAT
DOOD**

kluitman

Van dezelfde auteur

*Eén waarheid
Maar ik ben jou niet
Aan de andere kant van geluk
Wat we niet zeggen
De helft van mij
Een ongelooflijke kerst
Proud*

Triggerwarning: Dit boek bevat (mogelijk) gevoelige onderwerpen, zoals verlies van een dierbare, (lichamelijk) geweld, bedreiging, stalking, moord, dode dieren (ratten), en alcoholgebruik.

**Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.**

Nur 285-284 / W062601

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Nadine Swagerman

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
nadieswagerman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

NIEUWSBERICHT

LICHAAM GEVONDEN IN NATIONAAL PARK DRENTSCHE AA

Zaterdagocht hebben hulpdiensten een overleden persoon gevonden in Nationaal Park Drentsche Aa. Over de doodsoorzaak en de identiteit van de overledene kan de politie geen uitspraken doen. Het onderzoek is nog in volle gang.

Het lichaam werd rond half drie gevonden door agenten die in het gebied zochten naar een vermiste persoon. De woordvoerder van de politie kan niet bevestigen of het gevonden lichaam van de vermiste persoon is.

De politie is met meerdere eenheden in het gebied aanwezig om de omgeving uit te kammen. Daarbij zijn speurhonden ingezet. Het is niet duidelijk of ze zoeken naar sporen of naar nog een persoon.

Een deel van het natuurgebied is afgezet. Volgens de politiewoordvoerder zal die omgeving voorlopig nog niet te betreden zijn.

TWEE WEKEN EERDER

1. NASRIN

‘**N**asrin, kun jij die laatste tas pakken?’ Mijn moeder klemt een pak wc-papier onder haar arm en haar autosleutels tussen haar tanden. Ik pak de enige tas die nog in de achterbak staat en gooi de klep dicht.

Met in elke hand twee tassen loopt mijn moeder voor me uit.

‘Je had mij best wat meer kunnen laten dragen, hè?’ zeg ik.

‘Gaat pwima,’ reageert mijn moeder bijna onverstaanbaar.

‘O ja? Hoe ga je de deur nu opendoen dan?’

Mijn moeder staat zo abrupt stil dat ik bijna tegen haar opbots.

‘Wat doe...’ Dan zie ik het: de voordeur staat open. ‘Waarom is...’

De blik in mijn moeders ogen legt me het zwijgen op. Ze zet alles wat ze vasthield langzaam op de grond en haalt de sleutels uit haar mond.

‘Heb jij die open laten staan?’ vraagt ze zacht.

‘Nee, jij kwam als laatste naar buiten.’

Ze staart naar de deur. ‘Ik heb hem op slot gedraaid.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja.’ Voorzichtig loopt ze dichterbij de deur toe. Ik pak haar bij haar mouw om haar tegen te houden.

‘Bel 112,’ zegt ze kalm.

‘Waarom?’ Mijn hart klopt in mijn keel. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Bel 112.’

Ik pak mijn telefoon uit mijn zak. Als ik de gang in kijk, bevries ik. Op de witte plavuizen liggen rode druppels.

‘Is dat... bloed? Blake!’

Langs mijn moeder heen storm ik de gang in.

‘Nasrin, stop!’ roept mijn moeder, maar ik luister niet.

De woonkamerdeur staat open. Ik ren naar binnen, bang voor wat ik zal vinden. Maar Blake is er niet. Ze zullen hem toch niet...

‘Blake!’ roep ik hard. ‘Blake! Waar ben je?’

Zijn zwart-witte kop verschijnt voor het glas in de tuindeur. Zijn bruine ogen kijken me aan. Zijn staart zwiept blij heen en weer. ‘Blake!’ Opgelucht snel ik naar hem toe. Hij begroet me even enthousiast als altijd. ‘Ik dacht dat je...’ breng ik snikkend uit. De rest van mijn woorden slik ik in. Als het bloed in de gang niet van Blake is, van wie is het dan wel?

Ik sta op. ‘Mam?’

Geen reactie.

‘Mam?’ Ik haast me terug naar de gang. Wat als Amin onverwacht thuis is gekomen uit zijn werk? Wat als hij... ‘Mam? Waar is Amin? Amin!’ Ik wil net de trap op rennen naar mijn broers kamer, als ik zie dat de druppels bloed een spoor naar mijn moeders slaapkamer vormen. Langzaam volg ik ze. Angstig voor waar ze heen leiden. ‘Mam?’ roep ik nog eens, zachter nu.

Weer geen reactie.

Vorzichtig steek ik mijn hoofd om het hoekje van haar kamerdeur. Ze staat met haar rug naar me toe. Zo stil dat ze bevroren lijkt.

‘Mam?’ Ik loop naar haar toe. Ga naast haar staan. Pak haar arm vast. Volg haar blik.

Ik verstijf.

Haar bed zit onder het bloed. Op het witte dekbedovertrek ligt een hoop... ratten? Ja, het zijn ratten. Dode, bloedende ratten.

Ik gil. Mijn moeder pakt me vast.

‘Wat is dit?’ vraag ik verbijsterd.

‘Een waarschuwing,’ zegt ze. ‘Dit is een waarschuwing.’

ANDERHALVE WEEK LATER

2. EEF

Nasrin toetert twee keer als ze voor het huis parkeert. Ik pak mijn trolley en weekendtas, gris mijn jack van de kapstok en loop naar buiten.

‘Hi babe,’ zegt mijn beste vriendin door het open zijraampje. ‘Wat heb je allemaal mee, joh?’

Ik wijs naar de trolley. ‘Hierin zitten mijn kleren. En in deze tas zit alles wat ik nodig heb om jou een facial te geven.’

‘Serieus? Wat lief.’

‘I know. Ik ben de beste beste vriendin die er is.’ Ik open de achterklep en schuif Nasrins koffer opzij. Vanaf de achterbank kijkt Blake me nieuwsgierig aan. ‘Jezus, heb je je halve boekenkast meegenomen of zo?’

Nasrin lacht. ‘Verbaast dat je?’ Als ik instap geeft ze me een knuffel. ‘Klaar voor een weekendje bij je tante?’ vraagt ze grijnzend.

‘Geloof je moeder dat we daarheen gaan?’

‘Ja, al was ze het er niet mee eens.’

‘Is ze het ooit wel ergens mee eens?’

‘Nee.’ Nasrin glimlacht, maar haar gezicht staat gespannen. Ze start de auto en rijdt de straat uit.

‘Was ze heel boos?’ vraag ik als we niet veel later invoegen op de snelweg. ‘Je moeder?’

Nasrin knikt. ‘Ze zei dat ik niet mocht gaan. Dat ik me aan haar

regels moest houden zolang ik in haar huis woon. Bla, bla, bla. Het is dat er mensen camera's aan het installeren waren, anders was ze waarschijnlijk volledig geflipt.'

'Camera's?' vraag ik verward. 'Die hadden jullie toch al?'

'Nog niet in de achtertuin.' Nasrin zucht. 'Sinds mijn moeder bedreigd wordt, is het net alsof ik in fucking *Big Brother* zit of zo. Behalve dat de hoofdprijs nu geen halve ton is, maar het feit dat er niemand meer ongezien dode ratten in ons huis kan leggen.'

'Wat op zich ook best fijn is.'

Ze grinnikt. 'Dat is waar. O ja, ze zei ook nog dat het gevaarlijk is dat ik wegga en dat ik eigenwijs en onverantwoordelijk ben.'

'Tuurlijk.' In de tien jaar dat ik Nasrin ken, heb ik haar moeder minstens honderd keer 'Doe niet zo onverantwoordelijk' tegen haar horen zeggen. Amin kan daarentegen niets fout doen.

Uit mijn tas klinkt een ping. Ik dacht dat ik mijn telefoon op stil had gezet. Als ik hem pak, zie ik dat het Roel is. Natuurlijk is het Roel.

Die roze trui staat je goed

Ik staar naar zijn woorden en vervolgens naar mijn roze trui. Een rilling trekt over mijn rug. Wanneer heeft hij me gezien? Dat moet net zijn geweest, toen ik bij Nasrin in de auto stapte. Ik ben nergens anders geweest.

Hou je me nou in de gaten?

Nee, ik wilde je gewoon graag zien

Je beseft toch wel dat dit
behoorlijk op stalken lijkt, hè?

Als je gewoon met me zou praten
zou ik je niet hoeven opwachten

Vol ongeloof staar ik naar het scherm.

Ik wil dat je me met rust laat, Roel

Ik meen het

Ik zet mijn telefoon op stil en stop hem weg.

'Roel?' vraagt Nasrin.

'Yep.'

'Jezus, die gast weet echt niet van ophouden, hè?'

Een golf van woede trekt door mijn lijf. 'Nee.'

'Wil je dat ik iets doe? Moet ik zeggen dat hij je met rust moet laten? Of hem op zijn bek slaan?'

'Dat laatste, graag.'

'Met liefde.' Ze legt haar hand op de mijne. 'Hij verdient je niet. Dat heeft hij nooit gedaan.'

'Thanks,' zeg ik, balend dat ik nu toch weer over hem aan het praten ben, dat het zware gevoel op mijn borst er direct weer is. Ik had me nog zo voorgenomen om dit weekend niet aan hem te denken, om te genieten van een paar dagen in een boshuisje. Met mijn beste vriendin. Zonder stress. Ik zucht om de druk op mijn borst te verlichten. Fuck hem. Dit weekend is van ons.

3. NASRIN

De navigatie heeft al meerdere keren gezegd dat ik de afslag moet nemen. Toch blijf ik op de linkerbaan rijden, gefocust op de donkergrijze BMW die al een tijdje achter ons rijdt. Mijn handen voelen klam, mijn ademhaling oppervlakkig. Volgens mij worden we gevolgd.

‘Eef, niet schrikken,’ zeg ik, waarna ik op het allerlaatste moment tussen twee vrachtwagens door de afrit op rijd. De auto die daar al reed, moet keihard afremmen. De bestuurder toetert kwaad.

‘Wat doe je?’ roept Eef geschrokken.

‘Sorry.’ Ik steek verontschuldigend mijn hand op om hetzelfde tegen de toeterende bestuurder achter ons te gebaren. Mijn hart bonst in mijn keel. Dat ging maar net goed.

Ik check mijn spiegels. Geen BMW.

‘Wil je ons dood hebben of zo?’ zegt Eef kwaad.

‘Sorry, ik wilde die auto afschudden.’

‘Welke auto?’

‘Die ons volgde.’

‘Volgde?’ Ze trekt haar wenkbrauwen op, waardoor haar groene ogen nog groter lijken. ‘Hoe bedoel je?’

Ik slik. ‘Er reed al een uur een BMW achter ons, die steeds van rijbaan wisselde als ik dat deed en die me niet inhaalde als ik langzamer ging rijden. En elke keer als er een auto tussen ons in kwam, haalde hij die in, zodat hij weer achter ons reed.’

‘Serieus? Waarom zei je dat niet?’

‘Omdat ik het niet zeker wist. En omdat je al genoeg stress hebt door Roel en ik...’

‘Je had het moeten zeggen,’ onderbreekt ze me. ‘Ik meen het, Nas. Als dit nog een keer gebeurt, wil ik dat je het zegt. Is-ie nu weg?’

Ik kijk nog keer. ‘Ja.’ Mijn maag voelt alsof iemand erin gestompt heeft.

‘Oké.’ Ze ademt diep in en uit. ‘Straks moest die auto gewoon toevallig dezelfde kant op en was hij helemaal niet met ons bezig. En jij er maar alles aan doen om hem af te schudden.’ Ze lacht.

Ik doe mee, al geloof ik niet dat het toeval was. Ik adem diep in, probeer de onrust in mijn lijf, die ik al weken voel, te negeren. Ik check nog eens mijn spiegels. Er klopte iets niet. Zou mijn moeder...

‘We hebben ontspanning nodig,’ onderbreekt Eef mijn gedachten. Ze verbindt haar telefoon met de radio. Een paar seconden later schallen de stemmen van Acda en De Munnik uit de boxen. Ze glimlacht pesterig. ‘Maar morgen wordt fantastisch, tenminste als ik morgen haal,’ zingt ze hard. ‘En geloof me als dat niet zo is, dat ik dan ’t meeste baal.’

Ik schud lachend mijn hoofd. Eefs muzieksmaak is vreselijk. Toch zing ik mee: ‘Maar morgen, morgen wordt fantastisch, en als het mag, ben ik erbij.’

Terwijl we verder zingen, werp ik opnieuw een blik in de spiegel. Geen BMW te zien.

4. EEF

Het vakantiehuis ligt afgelegen. Heel afgelegen. Afgezien van het huis aan het begin van de zandweg en het huis waar we een paar minuten geleden langsreden, is hier niets anders dan bos. We rijden de oprit op, die best steil omhoogloopt, en komen uit bij een schattig wit huisje met groene luiken naast de ramen en een rieten dak. Er staat iemand voor het keukenraam. Waarschijnlijk de eigenaar.

Als we uitstappen, rek ik me uit. ‘Wat?’ vraag ik als Nasrin moet lachen. ‘Mijn lichaam is er niet voor gemaakt om zo lang in dezelfde houding te zitten.’

‘Behalve als je de hele zondag op de bank een serie bingewatcht?’

‘Dat is anders.’

Nasrin opent lachend het achterportier. Blake springt uit de auto en sprint met me mee naar de voordeur. Ik klop aan. Een grote man doet open. Zijn donkergrijze, naar achteren gekamde haar begint pas halverwege zijn schedel. Zijn diepliggende bruine ogen kijken me geërgerd aan.

‘Hoi,’ zeg ik opgewekt.

‘Hallo,’ reageert hij nors. Hij knikt naar Blake. ‘Die mag niet op de bank.’

‘Dat weet ik,’ zegt Nasrin. Ze houdt zijn kussen omhoog.

‘Juist. Kom binnen, dan leg ik wat dingen uit.’

In de hal trekt hij een deur open. ‘Dit is de meterkast. Op de kaart die daar hangt staat wat je moet doen als de stroom uitvalt. Deze

Ik ren weg, duik de bosjes in. Doorns blijven aan mijn kleren haken. Ze snijden in mijn handen en enkels. Een tak slaat hard tegen mijn wenkbrauw. Ik bijt op mijn kiezen. Ik moet blijven lopen, al heb ik geen idee waar ik heen ga en hoe ik bij het pad kom. Er is niets hier wat ik herken. Wat me bekend voorkomt. Paniek raast door mijn lijf en ik ben volledig buiten adem, maar toch blijf ik rennen. Plots blijft mijn voet ergens achter hangen en voordat ik beseft wat er gebeurt, smak ik hard tegen de grond.

schakelaar is voor de buitenlamp,' zegt hij, wijzend naar een lichtknopje. 'Die werkt op een sensor. Hij gaat aan als je binnen tien meter van het huis komt. En deze...' hij wijst naar de zaklamp die aan een haakje hangt, '... is voor als je 's avonds naar buiten moet of als de stroom uitvalt, want dan is het pikdonker. Wel terughangen, anders zijn de kosten voor jullie. De slaapkamers en de badkamer zijn beneden, in het souterrain. In noodgevallen kun je daar via de ramen naar buiten. Het wifwachtwoord staat in de map die op tafel ligt. Het telefoonbereik is trouwens op sommige plekken in de omgeving erg slecht, dus hou daar rekening mee. Verder is het niet toegestaan om hier feestjes te geven, al was dat volgens mij al wel duidelijk.'

'Dat zei u in uw mail, ja,' zegt Nasrin.

'Juist. Hier is de sleutel. Ik wens jullie een fijn verblijf.' Hij kijkt ons allebei kort aan. Dan trekt hij de voordeur open en stapt naar buiten.

'Wat een leuke man,' zeg ik, zodra hij de oprit af loopt.

'Hij is in het echt nog botter dan via de mail,' reageert Nasrin.

'Maar... je hebt wel een superleuk huisje uitgezocht.'

Nasrin glimlacht opgelucht.

'Ik ga even een foto maken.' Met mijn telefoon in mijn hand loop ik naar buiten. Vanaf de oprit maak ik een foto, die ik in mijn stories op Instagram plaats. *Weekendje weg met mijn bestie. Hoe cute is dit huisje?* typ ik erbij. Het is jammer dat Nasrin geen social media meer heeft, anders had ik haar kunnen taggen. Ik volg het tuinpad naar de achterkant van het huis. Het pad loopt daar steil naar beneden en komt uit voor de ramen van de slaapkamers in het souterrain. Vanaf hier zie je duidelijk dat het huis op een heuvel ligt. Net als ik terug naar boven wil lopen, rennen twee eekhoorns over het dak. Snel maak ik nog een foto.

5. NASRIN

We lopen door de Albert Heijn, waar moeders met schreeuwende kinderen hun kar vullen en ouderen langzaam tussen de kruiden en potjes groenten door schuifelen. Ik kijk steeds om me heen, ben onrustig. En ik vind het stom van mezelf, maar het lukt me maar niet om het gevoel dat we gevolgd werden van me af te schudden.

'Zullen we iets van een maaltijdsalade doen of zo?' vraagt Eef.

'Ja hoor,' reageer ik, al voelt mijn maag alsof er iets zwaars in ligt en moet ik niet aan eten denken.

Eef pakt mijn hand vast en knijpt erin. Soms denk ik dat ze kan voelen wat ik voel. Al weet ik dat dat onmogelijk is. We scannen de verschillende bakken met maaltijdsalades in de vitrine, op zoek naar iets wat eetbaar lijkt. Er komt iemand aanlopen, die vlak naast Eef gaat staan. Het is een jongen van onze leeftijd.

'Hoi,' zegt hij. Zijn blauwe ogen kijken eerst naar Eef en dan naar mij.

'Hoi,' zegt Eef terug. Ook ik maak een geluid dat voor een begroeting door zou kunnen gaan.

'Ook geen zin om te koken vanavond?' vraagt de jongen aan Eef.

'Zie ik eruit alsof ik kook?'

Hij zet een stap achteruit en bestudeert haar van top tot teen. 'Je ziet er in ieder geval niet uit alsof je elke avond patat eet.'

Mijn god. Hier kán ze niet van gecharmeerd zijn, denk ik, maar Eef glimlacht. Ik rol met mijn ogen.

‘Jij komt hier niet vandaan, of wel?’ vraagt de jongen. Zijn blonde krullen liggen slordig om zijn hoofd en zijn zwarte T-shirt zit vol vlekken en vegen. Aan zijn kleren en veiligheidsschoenen te zien komt hij net uit zijn werk.

‘Nee,’ zegt Eef.

‘Ben je op vakantie?’

‘Ja, we zitten een weekend in een boshuisje.’

‘Ah, leuk. Samen?’ Hij kijkt me onderzoekend aan. Iets in zijn blik bezorgt me een ongemakkelijk gevoel.

‘Ja,’ antwoordt Eef.

‘Oké. Nou, fijn weekend dan.’

Eef glimlacht. ‘Jij ook.’

Ik richt mijn blik weer op de maaltijdsalades, al kan ik me niet concentreren, omdat de jongen nog dichterbij is komen staan.

‘Sorry hoor,’ zegt hij, waarna hij voor Eef langs reikt en veel te dicht bij mij in de buurt komt. Ik ruik de geur van zweet en verschaald bier en zet een stap opzij. Hij pakt een maaltijdsalade uit het schap en bestudeert de inhoud kort. ‘Heb je deze wel eens gegeten?’ vraagt hij aan Eef.

Het is een salade pittige kip.

‘Nee,’ antwoordt ze.

‘Niet? Hij past wel bij je. Ik bedoel, jij ziet er ook uit als een pittig kippetje.’ Hij lacht. ‘Sorry, dat was een fout grapje.’

‘Heel fout,’ zegt Eef, al klinkt het niet alsof ze dat ook echt vindt.

‘Hé, eh...’ Hij kijkt Eef aan met een blik die zegt dat hij haar het liefst hier en nu wil uitkleden. ‘Mijn vrienden en ik geven morgen een feestje voor onze verjaardagen. Er komen ongeveer dertig man. Als jullie het leuk vinden, zijn jullie zeker welkom.’ Na het uitspreken van

die woorden kijkt hij even over zijn schouder. Achter hem staan drie jongens, die vriendelijk lachen.

‘Hoe oud word je?’ vraagt Eef.

‘Ik ben net achttien geworden.’ Hij houdt het winkelmandje aan zijn arm omhoog. Het is gevuld met drank. Bier, voornamelijk. ‘En ik ga straks voor het eerst legaal drank kopen.’

Eef lacht. ‘Wat een mijlpaal.’

‘Echt, hè?’ De jongen grijnst. ‘Hoe oud ben jij?’

‘Zeventien.’

Hij knikt. ‘Voor jou geen drank dus.’

‘Wie zegt dat?’

‘De wet.’

‘O, en jij bent iemand die zich aan de wet houdt?’

‘Nee.’ Hij grijnst. ‘Maar jij ziet eruit alsof je dat wel doet.’

‘Ik zie er volgens jou wel als veel dingen uit, hè?’

‘Heb ik het mis dan?’

‘Ja.’

‘Oké, sorry.’ Hij lacht. ‘Nou ja, als jullie morgen niets te doen hebben en zin hebben in een drankje...’ Hij kijkt van Eef naar mij en weer terug. ‘Geef me anders je nummer, dan stuur ik je de locatie. Dan kunnen jullie erover nadenken.’

‘Je denkt toch niet dat ik mijn nummer zomaar aan een wildvreemde geef?’

‘Niet?’

‘Nee.’

‘Oké.’ Een twinkeling in zijn ogen. ‘Wat nou als ik jou mijn nummer geef? Dan kun je appen als jullie zin hebben in een feestje of me negeren als je niets van me wilt weten.’

‘Dat lijkt me een beter plan.’ Eef geeft de jongen haar telefoon en als hij zijn nummer erin zet, hoop ik dat ze dit alleen maar doet om van hem af te komen. Dat ze niet echt op zijn uitnodiging in wil gaan. Ik wil gewoon een weekend met haar in het huisje chillen en niet naar het feestje van een of andere vage gast gaan.

‘Ik hoor het wel,’ zegt de jongen als hij Eefs telefoon teruggeeft.

‘Of niet...’ Ze kijkt naar het scherm. ‘Ferry.’

Ferry grijnst. ‘Of niet.’

Ondanks de steek in mijn rechterzij blijf ik rennen. Zo hard als ik kan. Mijn voetstappen dreunen in mijn oren. Mijn mond is droog. Mijn ademhaling klinkt hard in de stilte. Ik ren langs het water. Probeer niet te struikelen over de uitstekende boomwortels en losse keien op het pad. Mijn longen voelen alsof ze uit elkaar klappen.